

Fascisme en wat er komt
door Michael Novick

Dissident Voice
10 juni 2003

Vertaald door Vrije Bond Ommeland

Er zijn grofweg drie opvattingen over het fascisme: 1) de manier waarop het fascisme zichzelf presenteert; 2) de manier waarop concurrerende heersers, en concurrerende strategieën en ideologieën binnen het imperialisme dit presenteren; en 3) de manier waarop op de arbeidersklasse georiënteerde revolutionairen, of ze nu anarchistisch of socialistisch zijn, het traditioneel hebben gezien. Ik denk dat al die opvattingen verkeerd zijn, maar ik zal ze schetsen. Ik denk dat deze onjuiste opvattingen over het fascisme een onjuiste opvatting zijn van de klassensamenleving en het kolonialisme als geheel.

Het fascisme presenteert zichzelf als revolutionair, antikapitalistisch en anticommunistisch, nationalistisch en militaristisch, een voorhoede die een 'volk' samenvoegt tot een oorlogsmachine waarin een nieuwe Staat en sociale orde wordt gecreëerd die zwakte, sentimentaliteit en vreemdelingen invloeden uitwist. , in het bijzonder voor zover het "vrouwelijkheid" verdedigt.

Concurrerende imperialistische ideologieën en heersers schilderen het fascisme in het algemeen af als uniek totalitair, nationalistisch, militaristisch, racistisch, religieus en xenofob, waaraan recentelijk anti-homo en anti-vrouw zijn toegevoegd.

Communistische en anarchistische analyses hebben de neiging om het fascisme af te schilderen als een reactionaire, anti-arbeidersklasse, maar met raciale en religieuze zondebok om arbeiders te manipuleren om achter een iconische "maximale leider" te gaan staan. Seksuele repressie, met name latente of bedwingen homo-erotiek, wordt vaak benadrukt. In alle drie de opvattingen wordt het fascisme afgebeeld als de meester van propaganda en het spektakel (en zoals opgemerkt, als nationalistisch en militaristisch).

Wat is er mis met deze weergaven? Hoe kan een correcter begrip de antifascistische praktijk leiden?

Fascisten, rivaliserende imperialisten en op de eurocentrische / arbeidersgerichte communisten en anarchisten hebben allemaal, voor hun eigen doeleinden, redenen om de ware natuur van het

fascisme te verhullen en het categorisch te onderscheiden van andere 'minder kwaadaardige' vormen van klassenmaatschappij en onderdrukkende/uitbuitende regeren. Fascisten willen zichzelf presenteren als revolutionaire antikapitalisten (kunnen zelfs geloven dat ze dat zijn) om een massabasis en massaparticipatie in hun inspanningen te versterken.

Andere heersers en imperiale ideologieën/strategieën willen het fascisme afbeelden als geïncarneerd kwaad, de boeman in vergelijking met wie hun uitbuiting, onderdrukking, militarisme en repressieve maatregelen goedaardig of gerechtvaardigd lijken. Ze gebruiken het fascisme als een bedreiging om te bengelen als het verzet toeneemt - "Kijk hoeveel erger het kan zijn; wij zijn de beste deal die je krijgt." Een soort "apres moi, le deluge" - verenig je met je eigen bourgeoisie, want fascistena zouden zoveel erger zijn.

Eurocentrische/arbeidersgerichte socialistena en anarchisten zijn verblind voor de ware natuur van het fascisme - en van hun eigen projecten - omdat ze geloven dat hun aanpak hun geavanceerde industriële samenlevingen beter zal leiden (dat wil zeggen, diep van binnen accepteren ze nog steeds het rijk). In sommige gevallen zoeken ze eigenlijk een alliantie met 'hun eigen' bourgeoisie, met wie ze een gemeenschappelijke zaak kunnen voeren tegen de fascistena.

Als al deze opvattingen onjuist zijn, wat is dan juist? Mensen begrijpen dat er een essentieel verband bestaat tussen imperialisme en fascisme. Naarmate de VS meer openlijk imperialistisch zijn geworden, is er een algemene wijdverspreide angst dat het "fascisme" hier aan de horizon staat, voortkomend uit de regering-Bush. Maar om echt te begrijpen wat er aan de hand is, moeten we een stap terug doen om een duidelijker en waardevoller beeld te krijgen van de werkelijke context van het imperium en de klassenmaatschappij waarin het fascisme opereert.

De keizerlijke wortels van "fascisme"

Europese natiestaten worden beter begrepen als rijkssstatena. Groot-Brittannië, Frankrijk, Spanje, Zweden, enz. Waren elk een imperium op zichzelf, geconsolideerd binnen een territorium en een economische bioregio door de leiding van de bourgeoisie (leiderschap impliceert daarom de onafhankelijke deelname van andere klassena en lagen, wier de inspanningen werden gecoördineerd en ondergebracht in het project van de bourgeoisie). Duitsland en Italië - waar het fascisme het meest volledig en (kort) triomfantelijk naar voren kwam - waren beide er niet in geslaagd dergelijke rijkssstatena volledig of tijdig te consolideren. De fascistena stelden zichzelf de taak om te bereiken wat hun bourgeoisie niet had kunnen doen - Duitsland en Italië naar de volledige status van een binnenlandse imperiumstaat stuwena en volledige internationale deelname aan het opdelen van de

rest van de wereld. (Dit is eigenlijk vrij gelijkaardig aan wat er gebeurde in het tsaristische Russische rijk, waar de communisten zichzelf de taak oplegden om de revolutie te voltooien die de Russische bourgeoisie had bewezen niet in staat te zijn tot uitvoering, vooral in de landbouw).

We zien dus dat het fascisme in Europa, in het bijzonder het Duitse en Italiaanse fascisme, zichzelf de taak oplegde om het proces van de opbouw van een imperiumstaat te voltooien dat hun bourgeoisie niet in staat was gebleken dit uit te voeren. Vooral voor Duitsland betekende dit dat de kaart van Europa zelf opnieuw moest worden getekend en een uitgebreid imperium moest worden opgebouwd in het hart van Europa. Dit bleek uiteindelijk ondraaglijk voor de Britten (en de VS), die daarmee met name Hitler's Duitsland afbakenden als buiten de grenzen van 'acceptabel' imperialistisch gedrag.

Maar Hitler's filosofie, ideologie en heerschappij waren geworteld in het imperialisme, in lessen die zijn geleerd uit de opbouw van het Amerikaanse imperium en wetenschappelijke 'rassenverhoudingen', evenals de industrialisatie, modernisering en integratie van geïmmigreerde arbeiders in een 'veramerikaniseerd' proletariaat - reserveringen, sterilisatie, massa-organisaties van witte suprematie, massa-merchandising. Sommige van de cellen die Hitlers Nationaal-Socialistische Duitse Arbeiderspartij vormden, waren eigenlijk samengesteld uit voormalige leden van de Amerikaanse KKK die in de jaren 20 terugkeerden naar Duitsland nadat de Amerikaanse Klan was ingestort. De opvattingen en praktijken van de nazi's kwamen ook voort uit de Duitse koloniale ervaring in Afrika, waar ze een massale genocide pleegden op het Herero-volk in Namibië (ook bekend als Duits Zuidwest-Afrika). De Nazi-partij onderscheidde zich echter van andere rechtse partijen en bewegingen door haar bereidheid om gewapende macht te ontwikkelen buiten het vermeende 'monopolie' van de staat, en om onafhankelijke actie uit te voeren op basis van andere klassenlagen, ongeacht de burgerlijke dictaten. Niettemin nam zelfs de Nazi-partij, net als de fascisten van Mussolini, deel aan en werd gelegitimeerd door het burgerlijke electorale systeem.

Fascisme: koloniale heerschappij naar huis

In het algemeen kan het fascisme het best worden begrepen als het brengen van de methoden van keizerlijke heerschappij in de koloniën naar de metropool. Het is geen toeval dat Franco de Falangistische campagne lanceerde vanuit een koloniaal garnizoen, of dat latere Franse fascistische krachten waren gebaseerd op de kolonisten vanuit Algerije. In de koloniën was genocide de regel, niet de uitzondering, van de keizerlijke heerschappij. "Democratie" is alleen voor een select aantal kolonisten; dictatuur en slavenarbeid zijn van toepassing op de inheemse en andere gekoloniseerde

mensen. Het bedrijfsmodel van economische organisatie, later door de fascistten op de staat zelf toegepast, ontwikkelde zich in koloniale ondernemingen. De eerste bedrijven waren de koloniserende bedrijven - British East India Company, Hudson's Bay Company, enz. - die de kosten en risico's van kolonisatie konden dragen vanwege gedeelde en beperkte aansprakelijkheid, en die de staatsmacht rechtstreeks uitoefenden over de gekoloniseerde gebieden en bevolkingsgroepen. De massale participatie aan de koloniale regering kwam via de kolonistenbevolking, die actief en vaak onafhankelijk deelnam aan landroof en vernietiging zonder te wachten op burgerlijke legitimiteit.

Dit alles werd door Hitler naar de metropool vertaald, hoe hij zijn systeem ook heeft gedefinieerd of verkondigd. Behalve dat de mechanismen - dictatuur, slavenarbeid, verzelfstandiging van de staat en de samenleving, massale deelname aan militarisme, plunderingen en onderdrukking onafhankelijk van de bourgeoisie - direct werkzaam waren binnen de Duitse bevolking in het algemeen, ook tegen haar raciaal en etnisch gedefinieerd minderheden, en tegen zijn Europese burenen. Hitler was ondraaglijk tegenover Churchill en Roosevelt, niet vanwege filosofische verschillen, maar omdat de staat die hij creëerde Duitsland de macht gaf om de bestaande economische wereldorde te hervormen. Hitlers genocide op de Joden wordt als uniek gedefinieerd omdat het werd uitgevoerd tegen Europeanen, binnen Europa.

Het Amerikaanse kapitaal speelde een sterke rol bij de opbouw van Hitlers oorlogsmachine, misschien in de hoop, net als Groot-Brittannië, dat het veilig tegen de Sovjets kon worden gericht. In ieder geval, toen de dobbelsteen eenmaal was geworpen en een wereldwijde oorlog onvermijdelijk werd, toonden de 'democratieën' geen medelijden met het voeren van massale oorlogvoering tegen zowel Duitse als Japanse burgers. Evenmin, toen de oorlog eenmaal was gewonnen, door snel het nazi-apparaat op te nemen in het Amerikaanse leger, het ruimteprogramma en het staatsapparaat voor nationale veiligheid, in het bijzonder de CIA.

Kolonialisme is geen dode geschiedenis. Hoewel het meeste (niet alle) directe kolonialisme is beëindigd, blijft kolonialisme bestaan in het neokolonialisme en in koloniale samenlevingen. Bovendien koloniseren de imperiale rijken de wereld opnieuw onder doctrines van neoliberalisme, directe bedrijfsregering via vormen zoals de WTO, en in toenemende mate de directe toepassing van militaire macht. Het is echter onjuist om te zeggen dat er geen verschil is tussen kapitalisme en imperialisme in het algemeen, en fascisme in het bijzonder. Fascisme is een vorm van imperialisme in extremis, ertoe bewogen wanhopige maatregelen te nemen in naam van het overleven (vaak, maar niet alleen vanwege de kracht van zijn bewuste oppositie). De mate waarin het fascisme zijn

massale aantrekkingskracht en zijn revolutionaire gezicht moet benadrukken, is een maatstaf voor de verzwakking van de greep van het 'normale' imperiale en koloniale denken binnen de arbeidersklasse, en van hun trouw aan de deal dat die hebben.

Het is belangrijk om te begrijpen dat het zeggen van imperialisme soms een fascistische vorm aanneemt, niet hetzelfde is als het toeschrijven van fascisme aan een 'heersende klasse complot'. Alle vormen van imperialisme, vooral 'modern' imperialisme en kolonialisme, zijn altijd klasseoverschrijdende projecten geweest, waaraan werkende en andere 'ondergeschikte' klassen altijd onafhankelijk en rechtstreeks hebben deelgenomen, niet alleen onder leiding van de bourgeoisie of 'heersende' klasse.

Waar er geen revolutionaire antikapitalistische en anti-imperialistische dreiging aanwezig is in de rijen van werkende en onderdrukte mensen, kan het fascisme nog steeds noodzakelijk of wenselijk lijken voor de heersers of andere lagen vanwege andere bedreigingen of andere zwakheden van de bourgeoisie. Bovendien gaan fascistische regimes niet noodzakelijkerwijs een bondgenootschap met elkaar aan vanwege ideologische affiniteiten. Allianties zullen verschuiven tussen en tussen 'democratieën' en 'dictaturen', net als voor, tijdens en na de Tweede Wereldoorlog. Dus we kunnen zien dat Amerikaanse christelijke fascistische partijen zich verzetten tegen Arabische moslimfascisten of hindoe-supremacistische fascistische partijen. Dit 'antifascisme' sluit gelijktijdige fascistische initiatieven binnen hun eigen samenleving niet uit.

Evenzo kunnen staats- en burgerlijk-gebaseerde fascistische elementen zich verzetten tegen andere fascistische krachten binnen hun eigen samenleving, met name die welke de anti-elitaire kant van het fascisme benadrukken. Het fascisme heeft zichzelf altijd gepresenteerd als een concurrerende ideologie voor staatsopbouw en economische vooruitgang in gekoloniseerde samenlevingen in tegenstelling tot anarchistische, communistische en andere sociaal-bevrijdende ideologieën. In de huidige periode vinden we fascistische kernels zowel in gemeenschappen van kleur als binnen de witte bevolking. Hoewel dergelijke fascismen vaak ondergeschikt zijn geweest aan grotere imperiale krachten, zal het fascisme van imperiale machten, voor zover ze in staat blijken tot of geïnteresseerd zijn in onafhankelijke actie, hen als een bijzonder belangrijk vijand te definiëren.

De VS is een speciaal geval omdat de VS zowel een koloniale als een imperiale samenleving is. Het heeft altijd elementen gehad van wat bekend werd als het fascisme dat in zijn samenleving en staat actief was tegen intern gekoloniseerde en tot slaaf gemaakte bevolkingsgroepen en territoria. De

massaparticipatie en basis hiervoor is fundamenteel de witte kolonistenbevolking geweest (hoewel mensen van kleur soms zijn opgenomen in een neokoloniale of gemodificeerde kolonistenrol).

George Jackson: "Het fascisme is er al"

Dit is wat George Jackson bedoelde toen hij zei dat het fascisme er al is. Het was geen retorische overdrijving of zinloze vervanging van 'fascisme' door 'kapitalisme'. De zwarte kolonie en vooral de zwarten binnen het gevangenisstelsel (de nieuwe plantage/reservaat = concentratiekamp) leefden en leven nog onder omstandigheden van fascisme (inclusief een klasseoverschrijdende racistische alliantie van witte supremacistische gevangenen en bewakers die de heerschappij van de bourgeoisie en haar staat). Maar dit is niet alleen waar in de gevangenissen. Het kanaliseren van zwarte jongeren naar gevangenissen, parasitaire criminele organisaties, de militaire of neokoloniale reguleringssystemen is een manifestatie van dominantie in fascistische stijl en opname van een bedreigende bevolking. De fundamentele basis van witte privileges is dat witte werkende mensen zulke fascistische regeringsmethoden worden bespaard zolang ze loyaal blijven.

Er zijn dus substantiële massagelagen (ook onder witte arbeiders) voor wie het fascisme van de modernere, 'Europese' vorm aantrekkelijk is, evenals sectoren van de bourgeoisie en van de bureaucratische regeringsklasse die gewend zijn aan en vatbaar zijn voor fascistische stijlregering. . De ommekeer naar het fascisme impliceert echter een verandering in de samenstelling, structuur, bevoegdheden en grondgedachte van de staat, en in de vormen van overheersing en uitbuiting van de grootstedelijke arbeidersklasse. De soorten onderdrukking en uitbuiting die tegen de (intern) gekoloniseerde bevolking zijn gericht, beginnen zich ook tegen de kolonisten te voelen, zelfs als ze aangeworven worden en gepropageerd om een nieuwe en meer intieme en totalitaire identificatie aan te nemen met de heersers en rijk.

Ik denk dat dit beschrijft wat er vandaag in de VS gebeurt. Hoe kunnen we de consolidatie van de steun voor Bush beter begrijpen, zelfs nu de economie van het toilet in de septic tank zakt? Het proces van fundamentele transformatie van de aard van de Amerikaanse staat, niet alleen kwantitatief in termen van repressie, maar kwalitatief in termen van zijn fundamentele werkwijzen en sociaal contract, gebeurt voornamelijk van boven naar beneden - georkestreerd door het Bush-regime en zijn ondersteunende factie van de bourgeoisie. Slechts in de tweede plaats wordt het van onderuit gedreven (meer nog door klerikale fascistische krachten en neo-bondgenoten die nauw verbonden zijn met de heersers, minder door de witte proletariërs en kleinburgerlijke elementen die

worden aangetrokken tot neo-nazi en andere gewapende en gewelddadige formaties). Dat betekent dat we ons serieus moeten voorbereiden op situaties van veel meer naakte repressie, misschien vergelijkbaar met die in de koloniale en semi-koloniale gebieden - de vuile oorlog in Argentinië, het Pinochet-regime in Chili, de doodskaders in Midden-Amerika, de Israëlische bezettingsmacht in Palestina, enz. Dat een dergelijke onderdrukking gericht kan zijn tegen openlijke, zelfbenoemde fascistten, doet niets af aan het fascistische karakter ervan. Aangezien het doel is stabilisatie in een crisis, zijn bedreigingen voor de stabiliteit niet welkom.

Economische crisis van het rijk en industrialisatie

Deze statistische, imperiale krachten zien heel duidelijk dat de economische en ecologische crises waarmee hun systeem wordt geconfronteerd, een heropneming van massale steun vereisen op een andere basis dan de oude imperiale omkoping. Ze voorzien en beloven ook openlijk een periode van 'eindelooze oorlog' en toenemende militarisering van de hele samenleving. Minder openlijk, maar niet minder meedogenloos, vechten ze voor een militaire confrontatie met China. Het vooruitzicht om die strijd aan te gaan, in de context van een slinkende economische taart waarvan ze een groter aandeel nemen, vereist zowel meer onderdrukking als inventieve methoden om toestemming te krijgen, waarvoor 'fascisme' zo goed als een codenaam is.

De reden waarom het belangrijk is om te overwegen of Bush een fascistische staat aan het opbouwen is in de VS, is niet een kwestie van semantiek, maar van overleven. Of misschien meer op dit moment, we moeten precies begrijpen hoe de heersers de aard van de staat veranderen, en welke initiatieven zullen worden ondernomen door of toegestaan voor niet-heersende klassen om het fascisme onafhankelijk van de heersers naar voren te duwen. Wat essentieel is, is te zien hoe wat er gebeurt, is geworteld in reeds bestaande allianties tussen de klassen die moeten worden verbroken als we de kans krijgen om van de crisis een kans te maken op een bevrijdende transformatie van deze samenleving en staat. Als mensen antifascistische strijd zien als een middel om terug te keren naar een mythisch democratisch, egalitair verleden, zijn we inderdaad gedoemd.

In zekere zin is het niet van belang of we het fascisme noemen. De vraag is, welke speelruimte hebben we om te manoeuvreren, welk tijdschema hebben we om te opereren, welke methoden van organisatie en strijd zijn geschikt of zullen waarschijnlijk succesvol zijn in de huidige periode? Het tijdschema en de natuur van de organisatie, evenals de strijdmiddelen die gepast en noodzakelijk zijn om na te streven, zullen worden beïnvloed door de aard van de staat waarmee we worden

geconfronteerd. Dat geldt ook voor het soort allianties dat we kunnen sluiten en het soort organisaties dat we bouwen.

Fascisme en brutaliteit weerstaan

Het fascisme, hoe we het ook 'definiëren', heeft altijd betekend een bijzonder wrede en harde vorm van bestuur binnen imperiale metropolen, een veel actievere druk op genocide, een meer naakte en totalitaire vorm van overheersing van arbeiders en andere massaorganisaties. Dit is geen taalkundige vraag. Andere vormen van sociale en politieke organisatie zijn ook in staat tot excessen, maar het fascisme onderscheidt zich door te proberen de individuele persoonlijkheid en de staat te reconstrueren in een 'revolutionair' mode. In de derde wereld heeft het imperialisme lange tijd geopereerd via dictatoriale, militaristische marionettenregimes die bloedige repressie uitvoerden. Of die met de juiste naam "fascistisch" kunnen worden genoemd, valt te betwisten - ze reageren op druk van bovenaf en buiten hun eigen samenlevingen en hebben vaak een beperkte massabasis binnenin. Maar als we met iets in de buurt komen, moeten we onze organisatie drastisch aanpassen. Ik denk dat de huidige politieke context in de VS, of we het nu fascistisch noemen of niet, vraagt om een hele reeks dingen die verband houden met het idee van meer clandestiene strijd (ik denk hier niet aan illegale of gewapende actie). Desalniettemin moeten we hetzelfde gevoel hebben dat fascistische krachten 'van onderaf' al lang hebben begrepen: dat onafhankelijke politieke actie gebruik moet maken van alle vormen van strijd en alle middelen om tegenmacht uit te oefenen. De vaste les van het fascisme is dat het vermeende staatsmonopolie op gewapende macht een beleefde fictie is die gericht is op het ontwapenen van de onderdrukten.

We moeten een strategie bedenken op basis van het besef dat mainstream mediawerk bijna volkomen zinloos is, althans zoals het nu wordt bedacht. De FCC heeft de laatste hand gelegd aan een reeks media 'verordeningen' die de transformatie van 'journalistiek' en 'amusement' naar bedrijfspropaganda en staatspropaganda zullen voltooien. Gewoon de druppel terugnemen, nadat de rug van de kameel is gebroken, is niet genoeg. Eerdere uitspraken van de rechtbank hebben duidelijk gemaakt dat de vrijheid van meningsuiting en de pers in wezen alleen worden beschermd voor zakelijke belangen. Het reguliere verkiezingswerk - in een tijdperk waarin het Hoogerechtshof heeft geoordeeld en de leerstelling heeft afgedwongen, dat er in de VS geen individueel stemrecht is - is evenmin zinloos. Ik denk dat er een aantal alternatieven gaande zijn - het ontwikkelen van onze eigen media, piratenradio, webcasting, het gebruik van indymedia - maar vergeet niet dat het internet nauwlettend in de gaten wordt gehouden en onderhevig is aan

verstikking. Ik denk dat we misschien terug willen kijken naar prikboardsystemen (telefoongesprek rechtstreeks verbinden met een computer die informatie opslaat).

We moeten relaties onderhouden met media die mensen van kleur dienen. Er was een significant verschil tussen de houding van gekleurde mensen ten opzichte van de oorlog en berichtgeving over de oorlog in POC-media (zelfs burgerlijke, reguliere, zakelijke POC-media), en die van de witte bevolking en de algemene media. Kip of ei maakt hier niet uit, maar in New York, Chicago, LA, Atlanta enz. Zijn er zwarte, Spaanstalige, Aziatische en andere 'minderheden' georiënteerde mediakanalen die nog steeds een kleine ruimte en een stopcontact bieden dat in het algemeen niet beschikbaar is -audience print en broadcast media.

Daarnaast moeten we meer energie steken in minder openbare vormen van organiseren - iets anders dan demonstraties. Ik denk dat we diepere en duurzamere eigen initiatieven moeten organiseren, weg van publieke controle, en niet alleen reageren op staats- en fascistische provocaties. We moeten meer luisteren, niet alleen om informatie over de vijand te verzamelen, maar ook om te begrijpen wat de mensen met en onder wie we willen werken bezighoudt. We moeten op de gemeenschap gebaseerd anti-racistisch en anti-imperiumwerk ontwikkelen dat uithoudingsvermogen heeft en dat mensen beloont bij het doen ervan. Ik zeg niet dat we de confrontatie met nazi's moeten opgeven, maar openbare plaatsen zullen in toenemende mate worden gecontroleerd en onderworpen aan massale onderdrukking. Hetzelfde geldt voor protesten tegen globalisering tijdens bijeenkomsten van het WTO-type. We moeten nadenken over methoden van infiltratie en ondermijning van staatsinitiatieven en fascistische initiatieven, evenals het tegengaan van een basis voor antiracistische cultuur en verzet onder mensen die anders aangetrokken zouden worden tot de nazi-'oplossing'.

Organiseren onder de radar

We moeten een juridische/zelfverdedigingscomponent in al ons werk inbouwen, anticiperend op mislukkingen, infiltranten en intimidatie. We moeten sterkere externe netwerken opbouwen van steun voor mensen die materieel en anderszins opgesloten zitten. Er moet worden nagedacht over veilige huizen, het cultiveren van supporters die nooit iets openbaars doen om zich te identificeren met de antiracistische beweging, veilige middelen voor geheime communicatie, vervoer en vrijgave en verspreiding van informatie. Met andere woorden, we moeten een aantal organisatiemethoden

toepassen die beter geschikt zijn voor bezettingsomstandigheden of fascisme, en voor zover we hierin een voorsprong kunnen nemen, zal het een stuk gemakkelijker te doen zijn en veel waarschijnlijker om de onderdrukking te overleven. We moeten daarbij nadenken over het bouwen van redundantie.

Het organiseren van en het bereiken van de gevangenen en het leger zijn van vitaal belang. Deze sferen hebben, samen met de organisatie van de werkplek, altijd enkele kenmerken van bezetting of fascisme gehad die een open organisatie belemmeren. Het zijn vitale terreinen om in te werken (de mate van repressie door de staat en de burgerij die in deze arena's wordt toegepast onder de 'normale democratie' is een maatstaf voor hun strategisch belang). Ze zijn een belangrijk bewijs van ons vermogen om ons onder dergelijke omstandigheden te organiseren, evenals ons vermogen om een boodschap en praktijk te ontwikkelen die de mensen die we willen bereiken boeien. Dit geldt ook voor het werken met middelbare scholieren, om veel van dezelfde redenen (vooral omdat het leger steeds meer de scholen binnendringt).

Een sleutel tot het begrijpen van het fascisme is het begrijpen en weerleggen van de aantrekkingskracht die het fascisme op vrouwen doet. De mannen-gedomineerd links negeert het revolutionaire potentieel van vrouwen, de behoefte aan een strategie om de rol van geweld in het leven van vrouwen en kinderen aan te pakken, en de inspanningen van fascistten om zichzelf te presenteren als het antwoord op vrouwenproblemen. Een uitgebreidere discussie en een poging om een praktijk te ontwikkelen die gebaseerd is op een dieper begrip van deze kwesties, moet op een duurzame manier plaatsvinden. Ze hebben zeker betrekking op deze hele periode. De staat is op verschillende manieren naar deze arena verhuisd. Bush 'gebruik van Afghaanse vrouwen als rechtvaardiging voor het lanceren van zijn oorlog tegen Al Qaida, de Taliban en Afghanistan is een duidelijk voorbeeld. Een andere opmerkelijke is de oprichting door het Pentagon van een netwerk van organisatoren uit 'legervrouwen', wier taak het is het moreel en de steun voor de oorlogsinspanningen onder de families van de troepen te behouden.

Geloof-gebaseerde groepen, van wie sommigen hardcore pacifisten zijn, moeten worden aangepakt in een antifascistische strategie, net zoals 'White Rose'-katholieken een basis vormden van antifascistisch verzet in Hitler's Duitsland. Dergelijke groepen hebben ook een lange geschiedenis van burgerlijk verzet, activiteiten van het soort heiligdom met betrekking tot onrechtvaardig immigratiebeleid, en anderszins de wet overtreden of geheim werk doen om gewetensredenen. Ik denk dat we misschien veel van hen kunnen leren. Ik nodig uit tot reacties en bespreking van deze ideeën.